ma issa piddi toitma nenda, kuida issa tedda temma nore ea aeal toitis, koolis ja kaswatas; agga perremees hoidis tedda sandiste, nenda kui saggedaste mitmes kohtas on nähha.

Wimaks teggi poeg issale moldi, kust seest issa piddi sõma, nenda kui kassidele tehhakse.

Perremehhe poeg tulli ja watas, kuida issa moldi teggi ja ütles rõõmsa mele ja healega: „Ennäh taat! kui minna üks kord sureks saan ja sinna ni wanna olled kui wanna taat praego on, siis tahhan sulle ka nisugguse molli tehha, kust seest sinna woid süa!"

Sedda kuuldes jäi perremees mõtlema, häbbenes ennast, wiskas moldi ärra ja issa piddi nüüd sest päewast sadik teiste seas sõma; sest need sõnnad tullid perremehhe mele: „Sinna pead omma issa ja emma auustama, et sinno käsi hästi käib ja sinna kaua ellad ma peal!"

Tõsfine sõbber.

Iggal innimesel on ommad sõbrad, wihha mehhed, kaetsejad ja waenlased, ja need kõik, kellel need tembud jures on, nimmetawad endid saggedaste, silma kirjaks, meie sõbraks; agga on ommeti, kui pitkemalt neid õppime tundma, kawwalad sõbrad, kes meie suust sõnno otsiwad, et teine kord sedda wallusamine, meile waewa saaksid tehha; issiärranis weel siis, kui omma kasso lootwad sada. Wahhest on se ka mõnne jures üks pahha willund wiis, et temma ennast wägga targaks peab ja teab teist paljo juhhatada, sest kegi ei olle temma melest ni tark ja õige, kui temma ja sedda tunneme sest, kes teisi paljo tagga rääkiwad ja ikka teiste innimeste wiggad teab ülles arwata; agga mitte isse ommad! Nisugguse sõbra eest peame ennast ikka kolm sammo emale hoidma. Üks tõsfine sõbber on wägga arwast leida ja on ennam wäärt, kui issa ja emma, wend ehk õde. Siin allamal seisab üks luggo tõsfisest sõbrast:

Inglismaal Londoni linnas, tulli ühhel päewal tundmata mees uhkes rides, waese kallewiteggia jure ja küsis: „Kuidas käsi käib Tomas?" — „Sandiste, auus herra, wägga sandiste!" — „Oh!" hüdis wõeras, „se on